

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Provinciæ Paraquariæ Societatis Jesv

Techo, Nicolas

Leodii, MDCLXXIII.

Cap. 21. De Petri Romeri oratione, mortificatione, & obedientia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38528

CAPUT
XX
Petri Ro-
meri vitæ
series.

Pueritia.

Studia.

Ad religio-
nem vocatio.

In Paraquar-
iam appul-
sus.

Vota.

Missiones.

CAPUT
XXI.
De Petri
Romeri
oratione,
mortifica-
tione &
obedientia.

Orandi assi-
duitas.

Efficientia.

Afflictandi
corporis stu-
dium.

PORRÒ Petrus Romerus, Hispali in Bœtica honesto loco natus, pænè infans cum parentibus in Occidentalem Indiam transmisit. Ibi puero res mira accidit: nam in rapido flumine navigans, cum abreptâ aquæ impetu cymbâ conto ipse in profluente, auxilii & natandi expertus, adhæsisset, repente in ripam, nullo homine iuvante, delatus est, Superis, ut piè credendum est, pueri corpus ab submersione servantibus, qui tot animas ex æterno naufragio crepturus erat. Joanni Ladraxæ, Carthaginis in America Episcopo, pio castoque è Sancti Dominici familia viro, à parentibus traditus, ita inter ephœbos juventam transegit, ut nihil antiquius haberet, quàm optimi Præsulis mores in se transformare. Apud nostros homines non magis latinitate, quàm Religiosæ vitæ desiderio imbutus, Societatem nostram ambivit, jam tum ostendens, spreto Americano auro, animarum saluti se totum velle impendere. In eam spem Didaco Torres, primo Paraquariæ Provinciali designato, in Quitensi regno adhærens, ad celebrem Americæ isthmum navigavit, rursusque cum eodem obverso in mari navim conscendit, denique longissimo itinere probatus, in ipsa navigatione Societati se, multorum mortalium bono, anno hujus sæculi septimo, ætatis vigesimo-tertio, mancipavit. Tyroni Didacus Torres optionem dedit, ut si vellet, in Quitensi provincia rebus jam constitutis pacatisque frueretur; vel si in Paraquariam secum ire mallet, sciret plusquam sesquimille leucarum intervallo, per infesta ferocissimis hominibus loca, per montes frigoris & altitudine terribiles, per paludes torrentesque, eundem esse; & dum eò perventum esset, summam rerum inopiam in infinita prope locorum vastitate sustinendam. Verùm hæc terriculamenta juvenem Christi Crucisque amatorem invitârunt magis, quàm retinuerunt: itaque nihil in deliberatione cunctatus, mediæ virtutis impatiens, arduam provinciam, in qua heroïcorum facinorum materia sufficeret, eligens, Limam Peruvix metropolim contendit: unde in novam provinciam cum primis fundatoribus per Chilense regnum amissus, Cordubæ Tucumanorum tyrocinium continuaturus, peragrata fermè totâ Meridionali Americâ, constitit. Ibi primus Paraquariensium Sociorum ritè religiosa vota concepit, confectoque per compendium studiorum curriculo, cum se Majoribus suis probasset, factis initiatus, ad Guaicuzcos amandatus, difficillima in palæstra Apostolica exercitationis rudimentum felicissimè posuit: continuavitque deinceps per totos fermè quatuor & triginta annos varias Indorum provincias percurrere, tanto successu, quanto opus fuit ad adipiscendam viri planè Apostolici famam.

QUAMVIS verò continui per tot annos labores, itinera, navigationes, ærumnæ, pericula, quibus Romeri vitæ partes omnes nexu quodam concatenatæ, nulum culturæ mentis otium reliquisse videantur; tamen si quis enucleatius perpendit potentiarum internarum ornatum, ita se is perpoliendæ animæ dedisse putabitur, ac si nihil egisset exterius. Præcipuum mentis cultum ab orandi studio semper quæsit. Quotidie intempestâ nocte è somno surgens tres quatuorve horas in Divinis colloquiis impendebat. Huic exercitio succedebat Sacrificium: Sacrificio per alteram horam continuato, pro communicato sibi Corpore & Sanguine Christi gratiarum actio. Porro diuturnum hoc orandi pensum sibi impositum, nulla defatigatio, itinera nulla, labores nulli inturbabant, satis ut appareret Divinam familiaritatem ei in summis deliciis esse, quam tanta constantia consecraretur. A Divino colloquio recedenti, sæpè vel nolenti erumpebant ignita verba, sensum animi in salutem animarum plerumque intenti prodentia; unde facilè quis conficiebat, apud Superos suam & cæterorum causam perinde agere. Profectò quàm esset hujus eloquentiæ peritus, qua Deus ipse impugnatur, testantur tot Barbaris impetratæ salutis argumenta, adeò ut Romero Deus ipse identidem insulurrasse videatur: *Postula à me, & dabo tibi gentes hereditatem tuam, & possessionem tuam terminos terræ.* Corporis quoque afflictandi studium in Romero fuit eximium. Satis constat per triginta annos in rete pensili, aut humi, sine linteis, sine culcitra, nocturnam in veste diurna quietem cepisse, quam singulis noctibus quatuor horis terminabat. Cupediarum osor, cibi potionisque modum naturali necessitate finiebat: vini usu

perpetuò

perpetuò sibi interdixit. Præter imperatam statis tēporibus ab Ecclesia esuritionem, multoties jejunium, nullo obsonio ad aquæ potum & panis esum adhibito, usurpabat. Quotidie severâ verberatione in se animadvertebat. Sæpè latera nuda laminis inter se concatenatis, quas aculei ferrati & murices asperabant, constringebat; torrido sub cælo, intolerabili pænè tormento, præsertim si corpus sanguineum vividumque, quale Romeri erat, nancisceretur. His artibus Virginitatem, quam precibus à Deo assidue flagitabat, totâ vitâ integram conservavit. Addebat oculorum modestiam, membrorum compositionem, morum gravitatem, cum mulieribus severitatem, quibus munimentis vim & insidias dæmonis feliciter eludebat. Mulier effrons pudicitiam ejus periclitari ausa, repulsam cum dedecore passa est. Quâ victoriâ dæmon exacerbatus, rursus tentavit ejus constantiam, sed Veneris telis impenetrabilem reperit. Jam de obedientia Apostolici viri promptum cuique erit, etiam silente me, æstimare, qui tot leucarum millia per tot regiones emensa, tot res pro salute animarum ab ipso præclare factas jussu majorum, ad calculum reduxit. Nemo deprehendisset imperata enervantem; nemo rerum iustarum causas curiosè indagantem. Nec minus fiducia erat superioribus in imperando, quàm Romero promptitudinis in obsequendo: ejus tui vel illud documentum est, quòd res arduas ei uni semper imponerent. Testantur id: Guaicurai ter aditi, Paranenses toties exulti, Jarosii tentati, Japeivientes ad Fidem reducti, Casapaminenses & Urvaicenses baptizati, Tapensis Provincia tot oppidis aucta, Mamaluci fugati, tot oppida in tutiora loca transportata, Itatinenses compositi, Imperium denique Christianum ultra Paraquarium amnem productum. Num prosperum eventum res imperatæ habituræ essent, nihil pensi habebat: suarum partium esse ratus iussa fideliter exequi, & exitum Deo permittere. Sociis admiratione attonitis, quòd tanto nisu linguæ Guaicuroorum perdiscendæ nullâ fermè spe gentis aliquando convertendæ insisteret, per litteras respondit, quamvis certò sciret suâ operâ Guaicuroorum neminem convertendum, tamen se lubentissimè linguæ eorum discendæ reliquam vitam impensurum, eâ se cogitatione consolans, quòd Deus exigit à nobis obedientiam & conatum, non rerum eventum.

EJus animi demissio in omni vitæ parte eminuit. Sub initia aditæ Societatis solertissimè cavet, necubi æstimari ab Sociis ulla in re posset; quòd ut assequeretur, occulta negligentia probra propalabat, exaggerabatque in triclinio. Domi si quid officii despiciatum esset, promptius, quàm alii detrectaverant, arripiebat. In itineribus famulorum vicem obiens jumenta componebat, onera deponebat, cibos curabat. Nec verò in facilibus tantùm demissionem hanc exercuit, arduis sese etiam per eam ingerere ausus est. Studiis Theologicis Cordubæ Tucumanorum non sine laude tum operam dabat, cum plures Barbarorum provinciar Societati primùm demandarentur. Laborabatur operarum penuriâ, quam ut suppleret Romerus, studiorum cursum, atque adeò spem supremi gradus per quatuor solemnia vota in Societatem obtinendi, abrumpi sibi ambivit. Quo factò, per omnem vitam humiliter de suo ingenio sentiendi omnibus ansam præbuit. Quòd quàm arduum sit, clarius est, quàm ut à me lucem expectet. E diverso, quàm laudum suarum osor contemptorque, tam patiens convitiatorum & injuriarum, si quæ per temporum iniquitatem contingerent, constanter fuit. Quemdam Prætorem in se fulminantem tacendo repressit. Boni-aëris Governatorem, ob defensionem Indorum verbis & baculo minacem, eadem immobilitate refrænavit. Barbarorum nondum domitorum pervicaciam mirabili animi tràquillitate mansuefecit. Alapam ab furibundo homine sibi impactam non aliter vindicavit, quàm alteram maxillam præbendo: rupem verberari diceres. Jam verò de caritate ejus erga proximos, quis satis dicat? Annuentibus Majoribus voto se adstrinxit, inter Indos totam vitam positurum, & mancipii loco se illis futurum, ut quoscumque posset in libertatem filiorum Dei assereret. Nec inter verba steterè vota: factis meliùs amavit, quàm verbis: nam, ceu servus emptitius foret, singulorum bono inferviebat: nihil tam vile, tam abjectum, probrosùmve erat, quòd non pro turpissimi capitis salute

Virginitas.

Obedientia.

Acceptio
levis ope-
rum.CAPUT
XXII.De ceteris
Petri Ro-
meri virtu-
tibus.Demissio
animi.

Patientia.

Caritas.